

Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (GST) = 40 kan. dolarů
Cena 1.62 + 0.08 (GST) = 1.70 dolaru.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!

J Time
Committed
À déla
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 12.

(412.)

Vol. 18.

satellite **1-416**

Thursday,

June 26,

2008

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Rozhovor v trávě a po telefonu

Jeden z mých předchůdců, když jsem pracoval ještě u konkurence v Novém domově napsal s nadšením: Účast na Československém dnu je názornou ukázkou, jak se dostat z morálního bahna. Při pohledu na kelímky a množství vypitého piva v sobotu večer jsem tento entuziasmus zcela nesdílel. Měl jsem spíš pocit, že lidi se přišli bavit a že se jim to dařilo. Po vážné části, kterou tvořily bohoslužby a projevy českého konzula Richarda Krpače, slovenského honorárního konzula Michaela Martinčeka, zástupců vlády a Masarykova ústavu, následovaly již tradiční programy tanečních skupin, Sokola, fotbal a volejbal. Mezitím část návštěvníků sledovala čtvrtfinále ME mezi Holandskem a Ruskem. Když si představím, jakou tragédií by byl před dvaceti léty výsledek 3:1 pro Rusy, tak si nedovedu představit větší depresi. V roce 1988 Holanďané vyhráli 2:0 a nyní v restauraci Praha utkání sledovala i skupina mláďenců s dresy v azbuce. A náš člověk pochvalně uznával, že ti Rusové hráli dobrý fotbal. Inu, časy se mění a vše má svůj čas.

Přestože utkání bylo již v prodloužení, přerušil jsem tuto zábavu a vyběhl se podívat na podium, jestli už zpívá Marka Rajna. Na štěstí nezpívala, ačkoliv již bylo pět hodin. Program měl jaksi skluz. Dodával jsem se do konce, včetně prodloužení, a věnoval se tanečním skupinám a folklóru. Konečně ve čtvrt na sedm přišel čas pro Marku, která mne zaujala již v zimě při pořadu vánočních koled a pak svým cédéčkem Kam patříš?

V úvodu jsem citoval svého předchůdce. Jeho názor bych zcela nezavrhoval. Asi bych řekl, že lidi se přišli pobavit, ale patřím k těm, kteří si chtějí i občas něco z divadla, filmu, či Českého neb Slovenského dne odnést. Víím, že během těchto akcí se nejedná o eskamoterské kousky etických kouzelníků, ale při té legraci je někdy dobré si vážně popovídat a v poslední době se mi to podařilo dvakrát. První rozhovor byl s Kateřinou Bučíkovou, která dokázala ve své kategorii S4 v plavání tělesně postižených získat bronzovou medaili na ME. Druhý rozhovor byl po koncertě s Markou Rajnou.

Co bylo oběma ženám společné? Byl to jakýsi životní optimismus a při tom pohled na svět, že s ním není vše zcela v pořádku, zároveň však odhodlání, že se s tím dá něco dělat. Vycházejí z víry a z vnitřního poznání Boha, ale tuto víru světu kolem sebe nevnucují. Rády se však o toto poznání podělují a v ten okamžik jako kdyby neplatil čas, nespěchají a trpělivě sdělují to, co mají na srdci. Po koncertě na Masaryktownu a již v uvolněné atmosféře, jsme se posadili na posekaný trávník a mohli jsme si nejen o koncertě popovídat.

ABE: Jak se vám zpívalo na Masaryktownu?

MR: Zpívalo se mi moc dobře. Snad proto, že čerstvý vzduch je skvělý pro hlasivky. Byla dobrá aparatura, ozvučení. Měla jsem zde svoje piano, což je důležité, když nemusím hrát na cizím nástroji. Celkově atmosféra i nálada byly perfektní. Super.

ABE: Byl to váš první koncert pod širým nebem?

MR: Zde v Kanadě skutečně první. Zpívám téměř na všech československých, českých či slovenských akcích. Jsem strašně ráda, když mne někdo pozve.

ABE: Překvapil mě Holubí dům od Jiřího Schelingera. I jinak jste měla až na jednu výjimku

MARKA RAJNA PŘI KONCERTĚ NA MASARYKTOWNU

převzaté písničky, proč?

MR: Na cédéčku jsem měla potřebu něco říci. Lidi ale nechtějí slyšet to, co je v tobě, co se ti líbí, ale co znají, i třeba starší věci. Pokud se rozhodnu pro něco převzatého, pak to musí být dobře provedené. Je to těžké, protože lidi to porovnávají s originálem. Může se objevit námitka, že v originále to je lepší. Proto se člověk bojí do takového experimentu pustit. Myslím si, že se mi podařilo vybrat dobré písničky, protože lidé poslouchali. Mojí snem je však zpívat s velkou kapelou. Chtěla bych se při tom věnovat jen zpěvu a nemuset při tom hrát. Když k tomu hraji, tak nemůžu ze sebe vydat maximum.

ABE: Velcí zpěváci jako George Fame nebo Ray Charles také hrají na klávesové nástroje a při tom zpívají. Do jaké míry to ovlivňuje vás?

MR: Já nejsem tak dobrá, abych dokázala ten klavír brát jako něco, na co se nemusím soustředit. Musím se soustředit na každý akord. Asi bych potřebovala mít za sebou více koncertů.

ABE: Ale vaše cédéčko není ze živého vystoupení, je ze studia, jak může zpěvák ve studiu dát do přednesu svou duši?

MR: Je to hrozně těžké. Mohla jsem jít do studia, když manžel přišel z práce, tedy po sedmé večer. To už je hlas unavený. Navíc je zde ekonomické omezení, platí se za každou hodinu ve studiu. Pro mne to byla zpěvácká nuda. Zajímavé to bylo v okamžiku, kdy jsem začala nahrávat druhý nebo třetí hlas. Tam se však ztrácel

čas. Kdybych měla čas a podmínky, tak bych to nazpívala lépe. Živý koncert a živé vystoupení se nedá srovnávat s nahráváním ve studiu. Ve studiu chci vyjádřit to, co jsem napsala. Živý koncert je něco úžasného, protože miluji kontakt s lidmi. Ten, kdo chce kontakt s lidmi se nemůže zavřít do studia. Přesto práce ve studiu je neuvěřitelná zkušenost. Ve studiu se vlastně člověk učí zpívat. Jak položit tón, jak si udělat ten druhý hlas. Bohužel výsledný efekt někdy záleží i na tom, jaký je rozpočet a kolik je na nahrávání času a peněz. Ideální by bylo mít studio doma a pracovat s vokály čtyři, pět hodin a udělat to, jak to cítím. Ten problém je, že lidi si ale napalují cédéčka a tím vlastně pak nemají umělci peníze na nahrávání a na to, aby si zaplatili studio. Jsou mnozí zpěváci, kteří neudělají cédéčko právě proto, že nemají prostředky na studio.

ABE: Nebylo by tedy lepší dělat cédéčka ze živých koncertů?

MR: Když zpěvák umí dobře zpívat, tak může nahrát cédéčko i na živém koncertu. Ale mnozí zpěváci to neumějí a ve studiu se dá udělat ledaccos, změnit výšku, délku tónu, správně to položit. Mnozí zpěváci naopak na živém koncertu zpívají přes play-back, což neuznávám. Nic tím těm lidem neukáží. Lidi si váží toho, když se zpívá přímo na koncertě.

ABE: Poznají to, že se nejedná o playback?

MR: Hudebník ano. Velmi lehko. Na živé cédéčko je zapotřebí sehraných hudebníků a vynikajícího zpěváka.

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 5